

'Harpie' door Hannah van Binsbergen

"Het loopt tegen zonsondergang, de lucht heeft al de zomerse regengeur van nat krijt, en tussen de wolken speelt af en toe een roze streep. Geluk is altijd toegankelijk." (pag 140-141)

Deze passage duidt mijn gevoel als ik met zonsondergang voorzichtig mijn eerste stapjes naar buiten doe op een bijna voorjaarse dag. Door corona zitten we collectief binnen, maar is er wél tijd om boeken te lezen en aandacht te geven aan de wolken. Toch geeft bovenstaand citaat de lezer van *Harpie* valse hoop: een alinea later zegt Harpie dat ze niet kan leven van dat geluk en dat ze van een brug zou willen springen.

Harpie is een surrealistische dialoog tussen Harpie, de hoofdpersoon, en Satan. Harpie is depressief en suïcidaal: in de openingsscène snijdt ze haar polsen door, waarna Satan verrijst uit de plas bloed. Geen gezellige opening, al helemaal niet in deze toch al sombere tijden. Harpie is gestopt met haar studie en om de huur van haar kamertje te betalen neemt ze twee baantjes. Eén als baliemedewerker bij een bedrijf en één als escorte. Een opvallende terugblik is de scène waarin Harpie als 13-jarige naar het bos gaat om zich door een willekeurige man te laten ontmaagden. Betekenisloze seks, waarin Harpie eerder onderdanig wil zijn dan plezier wil hebben, is een terugkerend thema in Harpie's leven. Haar ex-vriend heeft ze dan ook leren kennen via een – tot in details beschreven – orgie.

De ongepolijste seksscènes en het droge taalgebruik maken *Harpie* tot een onwerkelijk boek. Scènes waarin ze haar polsen doorsnijdt of fantaseert over plassen bloed lees ik vluchtig en met een zekere afkeer. De pagina's waarop één van Harpie's klanten de seksuele wens heeft om Harpie in haar eigen armen – die gemarkeerd zijn met eerdere littekens – te laten snijden, doen me huiveren. Of ik *Harpie* zou aanraden? Een ontkennend antwoord ligt voor de hand.

Tot ik De Groene Amsterdammer van maart opensla. Saskia Pieterse, een recensent met mogelijk meer verstand van zaken dan ik, schrijft dat Hannah van Binsbergen zich met *Harpie* afvraagt hoe je feministisch kunt zijn als vrouwenhaat diep geïnternaliseerd is.[1] De recensie laat me inzien dat *Harpie* ook thema's aansnijdt als eenzaamheid, de notie van het kwaad en seksuele taboes. "Het boek scheert zo rakelings langs het hedendaagse paranoïde rechtse verhaal over de geëmancipeerde vrouw, dat stelt dat die vrouw deze seksuele emancipatie weliswaar met de mond belijdt en opeist, maar op lichamenlijk niveau helemaal niet wil, dat ze niet kan wachten tot ze de brave geëmancipeerde westerse man een mes in de rug kan steken, omdat haar seksuele wezen erom vraagt om door een macho onderdrukt te worden", aldus Pieterse.

Oh. Ik denk iets gemist te hebben en lees stukken opnieuw. *Harpie* telt maar 175 pagina's en heeft een groot lettertype: misschien was het verleidelijk om de roman snel en te haastig uit te lezen. Bij het herlezen en tijdens het schrijven van deze recensie kom ik opnieuw tot de conclusie dat ik niet tot die diepere laag van *Harpie* ben doorgedrongen. Eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat ik *Harpie* een gek, soms zelfs onaangenaam boek vind.

Misschien bent u een doorgewinterde lezer met een beter oog voor onderliggende thema's en voelt u zich alsnog aangesproken tot de - uiteraard relevante - thema's. Door de coronacrisis is er toch meer dan genoeg tijd om te lezen. En tegen *Harpie* zou ik willen zeggen: meid, het leven is (ook) maakbaar en geluk is altijd toegankelijk. Kijk maar naar de roze streep tussen de wolken.

Uitgeverij Pluim, 2020

Pagina's 175

ISBN 978 9492 928 689

Recensie door Lieke Polak, maart 2020

[1] Zie <https://www.groene.nl/artikel/gaten-in-de-wereld-slaan>, geraadpleegd op 20 maart 2020.

Februari nieuws

Beste leensters en andere belangstellenden,

Vandaag is het (nog net) de laatste donderdag van januari, en sinds 2000 is het dan ook **Gedichtendag**. Het is gelijk de start van de jaarlijkse **Poëzieweek**, waarin overal in Nederland en Vlaanderen activiteiten worden georganiseerd rondom poëzie. Op onze website is hierover al eerder deze week wat uitgebreider informatie geplaatst: <https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/25/poezieweek-van-start-op-30-januari/>

Poëzie is waarschijnlijk niet het eerste waar je aan denkt bij een theaterconcert dat van 5 t/m 8 februari gespeeld wordt in de Utrechtse Paardenkathedraal, **Permanent Destruction, the HM Concert**. Maar bedriegt de schijn? *Permanent*

Destruction is een heftige en radicale voorstelling, die tot stand gekomen is in samenwerking met Theater Utrecht. Het is de 2e keer dat de Vlaams-

Griekse **Naomi Velissariou** haar voorstelling giet in de vorm van een popconcert. Voor deel 1 van wat een trilogie gaat worden liet ze zich inspireren door de Britse toneelschrijfster *Sarah Kane*

(1971-1999). Dier pessimistische en soms zeer

expliciete en gewelddadige schrijfstijl en -inhoud combineerde ze met het divagedrag en de gelikte en vaak holle buitenkant van de hedendaagse popcultuur. Voor deel 2 heeft ze haar inspiratie gehaald bij de Duitse (DDR) schrijver en theatermaker Heiner Müller, die bekend stond om zijn liefde voor Brecht.

Als zangeres van de band *Permanent Destruction* brengt *Naomi Velissariou* een aantal tegenstrijdige identiteiten samen. Ze is zwanger, ze verleidt, en ze is wraakzuchtig. In woedende teksten zingt ze reacties op het seksisme en de vrouwenhaat

van Heiner Müller. Veel songs gaan over (mannelijk) bedrog en (vrouwelijke) wraak. Daarbij is ze op dit moment echt zwanger en daarmee ook kwetsbaar. De combinatie van de zwangere popster met de heftigheid van de songteksten en haar performance werken heel sterk door. Ze spoort aan tot nadenken, bij wat je zingt, bij wat je doet, als man én als vrouw. Ik weet niet of het een 'aangename' voorstelling is, maar waarschijnlijk wel een die doet beroeren en bij blijft. Het doet mij (zonder dat ik het gezien heb) denken aan het Camilla Paglia en haar blik op vrouwen en mannen.

Uit de recensie in de Volkskrant: "The HM Concert is een furieuze viering van de vrouw als levensbron. Seksisme en vrouwenhaat, zoals aangetroffen bij Müller, krijgen één simpele verklaring: baarmoedernijd. Het lichaam van een man is het lichaam van zijn dood, maar een vrouw geeft leven, zo scandeert Velissariou militant. Haar huid wit, het haar ravenzwart, de blik duivels en haar bollende buik goed zichtbaar in het zwarte sexy showpakje. Hypnotiserend is ze, deze vuurspuwende helleveeg; een sexy heks of hogepriesteres. Mama Mefisto. Niks roze wolk, maar vlammen en verderf. En nieuw leven, ha! The HM Concert is radicaal, compromisloos, sinister en bizar. En bloedstollend goed."

Meer info: <https://www.theaterutrecht.nl/voorstellingen/permanent-destruction-hm-concert>

en een interview met Naomi in het Parool uit

2018: <https://www.parool.nl/nieuws/naomi-velissariou-ik-zou-nooit-een-ding-kunnen-doen~b5692f3c/>

* 75 jaar geleden werd kamp Auschwitz-Birkenau bevrijd door de Russen. Eerder deze week werd dit herdacht en is er op verschillende plaatsen aandacht aan besteed. Ook zijn er een aantal boeken verschenen van o.a. Joodse vrouwen die vertellen over hun eigen of andermands/vrouws ervaringen.

– Selma van de Perre was zeventien toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak. Tot dan toe had het feit dat ze joods was geen grote rol in haar leven gespeeld, maar nu werd het een kwestie van leven en dood. Al die tijd wist niemand dat ze joods was, en kende niemand haar echte naam. Pas na de oorlog durfde ze die weer uit te spreken: Selma. **Mijn naam is Selma** is de weerslag van haar memoires die ze op 97-jarige leeftijd publiceert. Onder de naam Margareta van der Kuit vervalste ze als verzetsvrouw documenten en koerierde ze

door het hele land. Ze werd opgepakt, maar overleefde vrouwenkamp Ravensbrück. Bij DWDD werd ze uitgebreid geïnterviewd, een bijzondere en indrukwekkende vrouw.

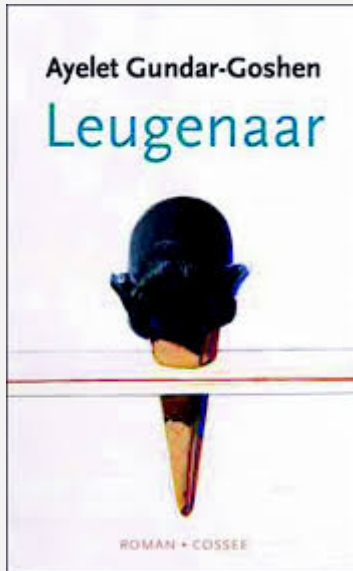
– Hanna Kral vertelt over de levens van gewone Poolse Joden en hoe zij al of niet voortleefden na de Holocaust.

Haar boek **Hartenheer** begint vanaf het moment dat Szajek naar Auschwitz wordt gedeporteerd. Zijn vrouw

Izolda Regensberg probeert hem uit alle macht terug te halen. Ze ontsnapt uit het joodse getto in Warschau, verandert haar naam, verft haar haar, neemt een arische identiteit aan en ondergaat een seksuele vernedering om haar zoektocht mogelijk te maken. Desondanks wordt ze opgepakt, als dwangarbeider tewerkgesteld en naar Auschwitz gezonden. Ze weet echter te overleven en zet haar zoektocht voort.

Onlangs uitgebrachte titels

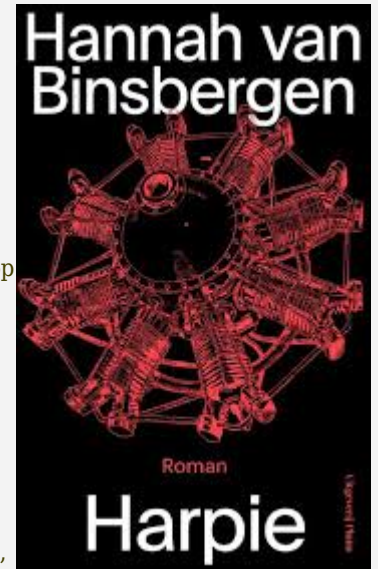

- In **Leugenaar** vertelt de Israëlische schrijfster *Ayelet Gundar Goshen* over hoe een klein leugentje een groot verschil kan maken. Als op een dag een beroemde zanger het ijswinkeltje van Noefar binnenkomt en beledigende opmerkingen maakt over haar uiterlijk omdat hij vindt dat ze hem te traag bedient, loopt zij de zaak uit. Hij gaat haar achterna in de veronderstelling dat ze er met zijn biljet van tweehonderd sjekel vandoor is gegaan. Noefars gil alarmeert de buurtbewoners en tot haar verbazing is iedereen ervan overtuigd dat de man haar seksueel probeerde lastig te vallen. En zij besluit hen dat te laten geloven. Voor het eerst in haar leven staat Noefar in het middelpunt van de belangstelling, en wordt ze van een onopvallende, onhandige ijsverkoopster een heuse mediaprinses.

- **Harpie** van *Hannah van Binsbergen* gaat over een veel te slimme jonge vrouw, die geïsoleerd leeft. Haar vriend heeft haar verlaten voor een ander en Harpie is radeloos. Ze mist zijn aandacht en de seks. Haar enige metgezel is de duivel, die haar uitdaagt het gewone leven op zijn kop te zetten en gedragsregels te overschrijden. Al snel ontstaat een bont plan. Kun je de gevestigde orde omverwerpen en

er zonder kleerscheuren vanaf komen? Wanneer ben je niet onschuldig meer? Weinigen hebben zich aan dit onderwerp durven wagen: een jonge vrouw die onbevreesd en schaamteloos haar seksualiteit viert en grenzen opzoekt of nonchalant overschrijdt. Waarop de vraag ontstaat: 'mogen mannen wel datgene doen waar Harpie scheef op wordt aangekeken'? Hannah Binsbergen stelt filosofische vragen, over ethiek en moraliteit.

- **Niemand zoals hij**, de debuutroman van *Lucia van den Brink*, vertelt over de reis van een eenzame kleindochter op zoek naar haar opa. Renke heeft haar opa Pieter al een tijd niet gezien als ze opeens pakketjes van hem ontvangt, met post-its, kraanvogels van origami en dagboekfragmenten. Pieter is naar Japan vertrokken nadat hij te horen kreeg dat hij lijdt aan de ongeneeslijke spierziekte ALS. Waar Renke alle tijd van de wereld heeft, weet hij dat zijn dagen geteld zijn. Hij probeert er het beste van te maken en wil karatetraining volgen bij zijn vriend Yamada. Doordat hij langzaam afscheid moet nemen, krijgt de schaduwzijde van zijn persoonlijkheid soms de overhand. Op die momenten schrijft hij in zijn dagboek. Als Renke haar baan verliest, reist ze haar opa achterna in een ultieme poging hem echt te leren kennen.

- **Susan Smit** schrijft in *Tropenbruid* over de koloniale geschiedenis van het oude Indië. In het Amsterdam van 1907 droomt het weesmeisje Anna van een ander, grootser leven. Op een dag reageert ze op een advertentie waarin een ambtenaar in Nederlands-Indië een echtgenote zoekt. Eenmaal in Batavia ontdekt Anna al snel dat haar huwelijk met de starre Willem niets anders is dan een dekmantel voor carrièregekonkel, geheime liefdes en verzwegen familieverbanden. *Tropenbruid* laat de achtergrond van een onderbelicht en weggemoffeld deel van onze koloniale geschiedenis zien.

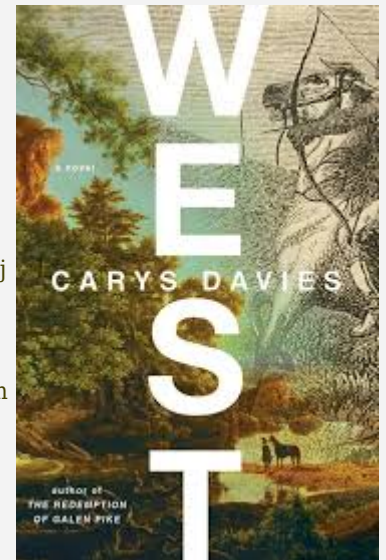
- Van de Ierse schrijfster *Edna O'Brien (89 jaar)* is recent verschenen **Meisje**, een portret van een jonge, sterke Nigeriaanse vrouw die weet te overleven in een gruwelijke omgeving. Nadat ze wordt gevangen, ontvoerd en uitgehuwelijkt aan een lid van Boko Haram, is ze onderdeel van een gemeente die wordt geregeerd door bruut geweld. Nog niet eens volwassen wordt ze gedwongen om voor zichzelf en haar pasgeboren kind op te komen. Opeens biedt zich een mogelijkheid tot ontsnappen aan. De tocht leidt haar echter naar nieuw gevaar en meer ontberingen om te eindigen bij een samenleving die weigert de realiteit onder ogen te zien. Trouw: "Het is een waardige

afsluiter van haar oeuvre, een even moedig als urgent boek."

- In 1978 wordt een baby geboren - en daar splitst het verhaal. **Louis en Louise** zijn dezelfde persoon in twee verschillende levens, en samen vormen ze de titel van deze roman van De Brits-Amerikaanse *Julie Cohen*. Het enige verschil tussen hen is de laatste letter van hun naam. Ze hebben dezelfde beste vrienden, hetzelfde rode haar, dezelfde droom om ooit schrijver te worden. Ze maken dezelfde verschrikkelijke nacht mee, en moeten leven met de gevolgen, Louis als man en

Louise als vrouw.

- **West** van de Amerikaanse *Carys Davies* is uitgeroepen tot een van de beste boeken van het jaar door o.a. The Sunday Times, The Guardian en The Washington Independent. Uit de inhoudsbeschrijving maak je dat niet zo maar op. Het is het begin van de 19e eeuw in Pennsylvania als weduwnaar en muilezelhouder Cy Bellman in de krant leest dat er gigantische, eeuwenoude botten zijn ontdekt in het modderige Kentucky. Hij verlaat zijn kleine boerderij om met eigen ogen te zien of het gerucht dat er nog steeds reusachtige monsters rondstruinen in de wildernis achter de Mississippi waar is. Met de belofte dat hij zijn dochter Bess vaak zal schrijven en dat hij binnen twee jaar terug zal keren, laat hij haar achter bij zijn nukkige zus en trekt naar het westen. Met alleen een oude schuur vol miserabele dieren en de gouden ring van haar overleden moeder vult Bess eenzame dagen met het volgen van haar vaders route op kaarten in de bibliotheek en wachtend op zijn brieven. Ondertussen dwaalt Bellman steeds verder weg van huis door onherbergzame en vreemde landschappen, op een roekeloze zoektocht.

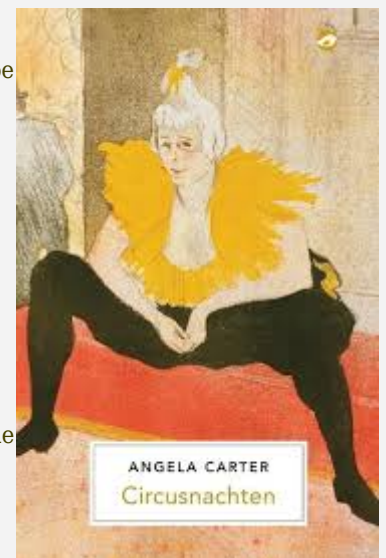

- *R.O. Kwon* is een in Zuid-Korea geboren Amerikaanse schrijfster. In **Vuurgeesten** vertelt ze over 2 studenten, verloren zielen die elkaar vinden op een elite Amerikaanse universiteit en een relatie krijgen. Allebei kampen ze met een groot gemis: Phoebe geeft zichzelf de schuld van een fataal auto-ongeluk van haar moeder, terwijl Will worstelt met de leegte die hij voelt nadat hij afstand nam van zijn geloof. In beslag genomen door haar verlies en schuldgevoelens sluit Phoebe zich aan bij een religieuze groepering, die geleid wordt door een charismatische oud-student met een twijfelachtig verleden en radicale opvattingen. Naarmate Will's pogingen om Phoebe niet te verliezen steeds wanhopiger worden, raken ze steeds verder van elkaar vervreemd. Als de groep een aanslag pleegt en Phoebe verdwijnt, stelt Will alles in het werk om te achterhalen wat er gebeurd is. Het lijkt een roman over de aantrekkingskracht en het gevaar van religie, maar het is meer dan dat.

- Uit Trouw: "Het magisch-realistische **Circusnachten** is het toegankelijkste en innemendste werk van de legendarische Britse schrijfster *Angela Carter* (1940-1992), 'een schelmenroman in de stijl van Rabelais', aldus Sarah Waters in haar voorwoord.

Trapezeartieste Fere vertelt aan het einde van de 19e eeuw haar levensverhaal aan journalist Jack Walser. Hoe ze opgroeide in een bordeel, hoe haar vleugels groeiden en hoe ze leerde vliegen. Fere werd de lieveling van heel Europa. 'De ellende is alleen dat, zoals bij veel charismatische vrouwen, er voortdurend mensen op haar azen omdat ze handelswaar of een symbool van haar willen maken', aldus Sarah Waters." De roman is onlangs vertaald in het kader van de Schwob-boeken, 'de mooiste vergeten klassiekers', veelal voor het eerst in Nederlandse vertaling uitgebracht.

- Ook **De kloof** van de Amerikaanse kunstenaar *Dorothea Tanning* (1910-2012) is zo'n Schwob-boek. Het is een surrealistische roman over een weerzinwekkende man die voor het weekend enkele gasten heeft uitgenodigd in zijn landhuis, dat hij in de grimmige schoonheid van de woestijn heeft laten bouwen. Onder hen is Albert, met zijn veel te mooie verloofde Nadine, die onweerstaanbaar wordt aangetrokken door de leegte van het landschap. Tijdens hun verblijf vallen zij ten prooi aan obsessies en hartstochten. Onaangeraakt door de geheimen en intriges om haar heen, wijst het ontombare meisje Destina hun de weg naar het hart van een mysterieus ravijn, waar verlangen en wreedheid versmelten tot een meedogenloze waarheid.

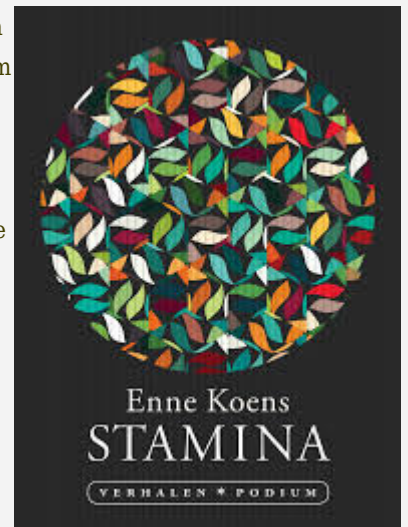

Non-fictie

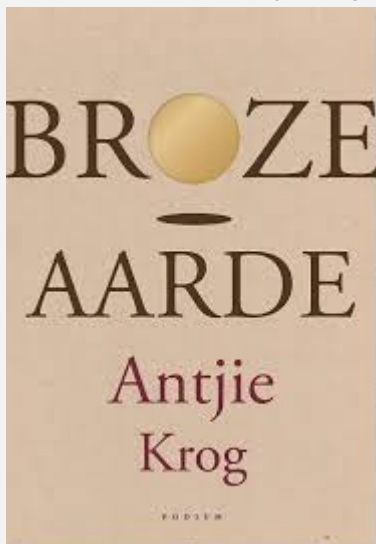
- *Nina Willner* was de eerste vrouwelijke agent van de Amerikaanse geheime dienst, en de enige vrouw die tijdens de Koude Oorlog operaties uitvoerde in Oost-Duitsland. Ze werkte bijna 30 jaar in het buitenland, voor de overheid en ngo's, in onder andere Moskou, Praag, Minsk, Berlijn en Istanbul. In **Een spionne in Oost-Berlijn** verweeft ze haar familiegeschiedenis, die vier decennia omspant en het leven van vijf generaties vrouwen optekent, met de historische feiten en achtergronden van de Koude Oorlog. In 1948 vlucht haar dan twintigjarige moeder Hanna vanuit de DDR naar West-Berlijn om aan het communistische regime te ontsnappen. Verhalen

- *Enne Koens* is vooral bekend van haar kinderboeken. Dit jaar verscheen **Stamina**, een korte verhalenbundel voor volwassenen. Over Alma die op sterven ligt, Klaas die stiekem danst wanneer zijn vriendin niet thuis is, en een warrige oude man die tevergeefs op zoek blijft gaan naar koffie: dit zijn een paar van de kleurrijke personages die in deze bundel naar voren komen. De subtiel verweven verhalen gaan over mensen die elkaar willen bereiken, maar daartoe onmachtig zijn. Over de intense haat die een lange relatie kan beheersen. Over het verliezen van moeders, kinderen en liefde. Over angst. En ook over dapper voortleven: stamina. In de verhalen worden de psychologische processen die spelen tussen de personages ontleed, met een grote liefde voor het menselijk falen.

Poëzie

- De Zuid-Afrikaanse *Antjie Krog* (1952) geldt al vele jaren als groot dichteres. Die goede naam en faam dwingt zij af met

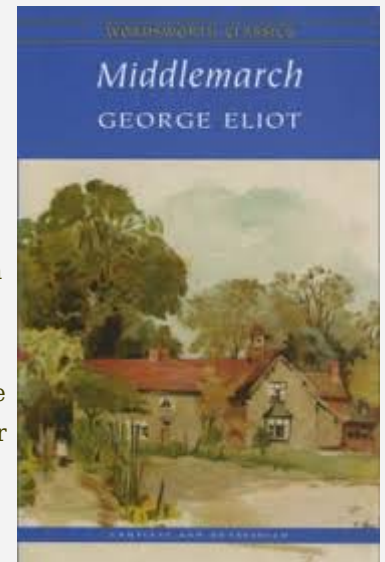
zowel haar gedichtenbundels, als ook haar non-fictie. **Broze Aarde** is een tweetalige uitgave en een wereldprimeur. Het bevat haar nieuwste creatie: een mis over de breekbare aarde, een hoogmis voor het universum. De poëzie van Antjie Krog is persoonlijk, en heel geëngageerd. Haar stem is afwisselend woedend, kwetsbaar, hoopvol en radeloos. In de 2e serie *Sign of the times: Mensch* was een documentaire over de hoogmis te zien. De 1e serie ging over 12 topvrouwen op verschillende plaatsen in de wereld, die hun kijk geven op cruciale thema's die de mensheid verdelen.

- Een bundel, die vorig voorjaar is verschenen, met niet-courante poëzie, en daarom het vermelden waard voorafgaand aan de poëzieweek, is **In het hart van het hart van de schrijn** van de Française *Anne Kawala*. Uitgangspunt voor de bundel met 128 gedichten is het hart van de Franse Koningin Anna van Bretagne, gestorven in 1514, dat wordt gebalsemd en bewaard in een gouden schrijn. De 'schrijn' is het startpunt voor een brede rondreis in het middeleeuwse Frankrijk, startend bij de socio-culturele rol van de vrouw, de stand van de geneeskunde en lijkbalseming, het leven der begijnen, via de 'hoofse

liefde' naar de rol van man en vrouw.

Activiteiten en boeken-nieuws in Utrecht en daarbuiten:

- **George Eliot**, het pseudoniem van *Mary Anne Evans*, was een Engels schrijfster en dichteres uit de Victoriaanse 19e eeuw. Aanvankelijk was ze assistent-uitgeefster en schreef ze artikelen. In 1856 begon ze op aanraden van haar samenwonende partner met het schrijven van fictie, eerst anoniem en later onder een mannelijk pseudoniem om zich ervan te verzekeren dat haar werk serieus genomen zou worden. Haar psychologische roman **Middlemarch** verscheen in acht afleveringen, werd al snel vertaald en wordt beschouwd als het hoogtepunt van haar oeuvre. Ze verhaalt over het kleinburgerlijk leven in een kleine stad in het midden van Engeland, en in een periode waarin de Engelse maatschappij enorme veranderingen onderging. Het Literatuurhuis/ILFU Academy organiseert een cursus van acht avonden (11 februari t/m 7 april) om dit klassieke werk te lezen en te bespreken onder begeleiding van emeritus hoogleraar Engelse literatuur Peter de Voogd.

Meer info: <https://www.hetliteratuurhuis.nl/evenement/ilfu-academy-middlemarch-lezen/>

- De theatervoorstelling **God is een moeder** wordt aangekondigd als 'een persoonlijke

en gemeenschappelijke zoektocht naar de complexe verhouding tussen moeders, hun kinderen en religie', en met 'Hoe is het om tussen je moeder en haar liefde voor God te staan?'. Nazmiye Oral, Sidar Toksöz en Marcus Azzini, gaan met elkaar hierover in gesprek. Over uitsluiting, anders zijn en de kracht van de gemeenschap tegenover die van het individu. Over schaamte, schuldgevoel en hoop. Verhalen over acceptatie, twijfel en verstoting worden opgehaald uit o.a. de christelijke en islamitische gemeenschap. De eigen ervaringen van Marcus en Nazmiye vormen daarnaast het uitgangspunt voor de voorstelling. *God is een Moeder* speelt in theater Kikker op 11 februari en is gemaakt door

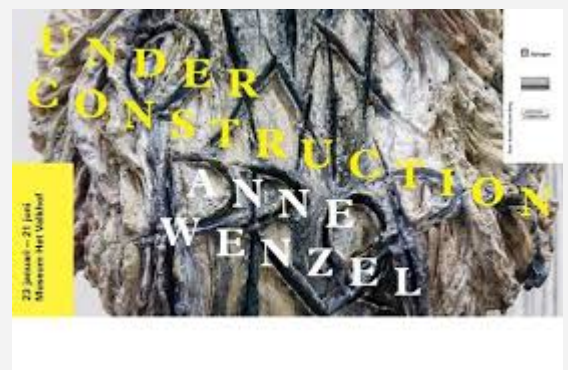
Toneelgroep Oostpool en Adelheid+Zina. Verder op meerdere locaties door het land.

Meer info: <https://www.theaterkikker.nl/agenda/god-is-een-moeder/><https://www.theaterkikker.nl/agenda/momme/>

- Vanaf 1 februari is in het Beatrix Theater (Utrecht) **Tina** te zien. Het is de eerste musical over het leven van de wereldberoemde Zwitsers-Amerikaanse zangeres **Tina Turner**, een meisje uit Tennessee, dat uitgroeit tot de onbetwiste 'Queen of Rock 'n' Roll'. Tina Turner brak niet alleen alle regels, ze maakte de regels en heeft alle vooroordelen over leeftijd, kleur en geslacht getart. In de musical zijn haar meest geliefde hits te horen, zoals 'Simply The Best', 'What's Love Got To Do With It', 'Private Dancer' en 'We Don't Need Another Hero'.

Meer info: <https://www2.stage-entertainment.nl/nl/shows/musical/tina-de-musical>

- **Anne Wenzel** (1972) is een Duitse beeldhouwster, installatiekunstenaar, fotografe en kunstschilder. Ze woont en werkt in Rotterdam. In haar installaties werkt ze voornamelijk met keramiek. **Under Construction** is haar meest recente installatie en nu t/m 21 juni in zijn geheel te zien in museum Valkhof (Nijmegen). Het is een collectie van zorgvuldig en mooi geboetseerde vrouwenbusten met een bijna opaalachtige huid, die wordt veroorzaakt door de glinstering van het glazuur. De vrouwen zijn in de kracht van hun leven. Ze ogen levendig en mooi, maar bovenal sterk. Tegelijkertijd is er sprake van verval en afbraak. De aanzichten van de borstpartijen zijn bekrast en ingekerfd met teksten, alsof de busten met veel pijn uit de geschiedenis zijn opgediept. Speciaal voor deze installatie heeft Anne Wenzel een ruimtevullende muurschildering gemaakt met behulp van Super Soakers en verfbommen.

Meer info: <https://tentoonstellingen.museumhetvalkhof.nl/zien-en-doen/tentoonstellingen/under-construction-anne-wenzel/>

- Op 16 februari is de huidige **Centrale Bibliotheek** voor het laatst open. Die dag moeten zoveel mogelijk boeken naar de nieuwe boekenkasten in Post Neude gebracht worden. Daar gaat de nieuwe locatie open op 13 maart. Kinderen gaan helpen met het verhuizen van de boeken. Via de Oudegracht en de Vinkenburgstraat worden de boeken zondagochtend binnen zo'n 45 minuten naar de Neude gebracht. 's Middags zijn er op de Neude en in de bibliotheek aan de Oudegracht activiteiten.

Bibliotheeknieuws:

- Op 7 februari houden we een volgend **recensentencafé** voor alle recensenten en evt. andere belangstellenden. Omdat recenseren meestal een alleen-op-je-kamer-bezigheid zijn we vorig jaar begonnen de mogelijkheid te bieden voor onderling contact en om allerlei onderwerpen rond lezen en recenseren te bespreken. Vorige keren hebben we als aanknopingspunt voor het gesprek Virginia Woolf's *How Should One Read a Book?* gekozen en de column *Leidraad* van Theodoor Holman. Nu willen we gaan bespreken hoe recensenten elkaar feedback kunnen geven en elkaar kunnen ondersteunen. Als je belangstelling hebt om mee te doen, wil je dat dan laten weten. Komende dagen mailen we nog een en ander rond ter voorbereiding.

Nieuwe boeken in de bibliotheek

Nacht en dag van Virginia Woolf, *Schilderslief* van Simone van de Vlucht, *Mannen van Maria* van Anneloes Timmerije, *Stilte in bed* van Sofie Rozendaal, *De orchidee van Shanghai* van Jennifer Epstein, *Frantumaglia* van Elena Ferrante, *Een vrouw apart. En de stad* van Vivian Gornick en *De vriend* van Sigrid Nuñez.

Nieuwe recensies van deze maand als link bijgevoegd:

<https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/04/hier-is-alles-nog-mogelijk-door-gianna-molinari/>

<https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/07/de-hoogste-tijd-een-eeuw-vrouwenkiesrecht/>

<https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/09/honden-huilen-niet-door-anne-moraal/>

<https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/13/de-vreselijke-vriendinnen-van-mijn-moeder-door-martine-van-rooijen/>

<https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/15/het-onwaarschijnlijke-en-droevige-lot-van-ivan-en-ivana-door-maryse-conde/>

<https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/21/dans-denk-leven-en-werk-van-krisztina-de-chatel-door-desanne-de-brederode/>

<https://vrouwenbibliotheek.nl/2020/01/24/vindeling-door-vonne-van-der-meer/>

De **leenbijdrage voor 2020** is opnieuw vastgesteld op **€ 26,-**. Je kunt hiervoor onbeperkt boeken lenen en/of vriendin/vriend van de bibliotheek zijn.

Iedereen die boeken leent en/of wil gaan lenen wordt vriendelijk verzocht dit bedrag over te maken op banknummer NL71 INGB 0009 2669 95 ten name van *Stichting Es Scent ovv naam en 'leenbijdrage 2020'*. Meer overmaken om de vrouwenbibliotheek extra te ondersteunen mag natuurlijk altijd. Eenmalig een boek lenen kan ook. De bijdrage hiervoor is € 1,- per boek, met een startbedrag van € 5,- per kalenderjaar.

Op www.vrouwenbibliotheek.nl is meer informatie over de bibliotheek te vinden, de nieuwsbrief is ook te lezen via onze website. Naast de aangekondigde openingstijden blijft het altijd mogelijk om op afspraak een bezoek te brengen aan de bibliotheek. U bent van harte welkom.

Marjolein Datema

Utrecht, 30 januari 2019